

Er klokken ét minut over tolv?

Globalt finanskrak og krigsfare!

Af Helga Zepp-LaRouche

9. oktober, 2016 – Vejrudsigten varsler storm: Den umiddelbare trussel om det transatlantiske finanssystems sammenbrud hænger som et damoklessværd over verden, og den dermed nært forbundne strategiske konfrontation mellem USA og Rusland kan hvert øjeblik forvandle den allerede eksisterende kolde krig til en direkte militær konfrontation, og dermed til menneskehedens mulige udslettelse. Der findes en løsning, men den kræver, at man omgående vender sig bort fra geopolitik, og at man til gengæld vedtager en ny tankegang på basis af et helt nyt paradigme.

»Hvor varm bliver den nye kolde krig?«, spørger avisen *Bild* i en overskrift. Den tyske Forbundsregerings chefkoordinator for Ruslandsrelationer, Gernot Erler, udelukker ikke længere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland; Wolfgang Ischinger, chef for den årlige sikkerhedskonference i München, anser denne fare for at være »betragtelig«. I *New York Times* advarer sikkerhedseksperterne Steven Simon og Jonathan Stevenson: Sandheden er, at det er for sent for USA at blive dybere involveret i Syrien-konflikten uden at løbe risikoen for en storkrig.

Dette er en absolut realistisk fare, men fakta om denne akutte fare og måden, den fremstilles på i den overvejende del af de vestlige medier, kan kun anses for at være direkte propaganda som forløber for krigen, hvor den forestående krigsmodstander, i dette tilfælde Putin, dæmoniseres. Den syriske befolknings lidelser er uudholdelige, men begivenhedernes rette kronologi

forties. Hvem er ansvarlig for politikken med regimeskifte? Hvem har siden 1975 spillet »det islamiske kort« ud mod Sovjetunionen og uddannet de grupperinger, der hele tiden skifter navn – fra Mujahedin til al-Qaeda, al-Nusra, ISIS osv. – samt forsynet dem med våben helt frem til i dag, sådan, som blandt andre Jürgen Todenhöfer endnu engang har understreget i sine seneste interviews? Hvem har mørklagt de sande omstændigheder omkring 11. september? Hvem har ført krig mod Afghanistan, Irak, Libyen og Syrien på grundlag af bevidste løgne? Hvem er blind over for Saudi-Arabiens barbariske krig mod Yemen?

Udenrigsministrene Kerry og Lavrov havde netop forhandlet en våbenstilstand for Syrien på plads, da det amerikanske flyvevåben »ved en fejltagelse« bombarderede nogle syriske hærstillinger, hvis position havde været kendt i et halvt år, dræbte 60 soldater og sårede yderligere hundrede, for dernæst, uden nogen som helst beviser, at gøre de russiske styrker ansvarlige for angrebet på FN's nødhjælpskonvoj. Heraf drog den russiske regering den slutning, at Obama-administrationen ønskede at sabotere Kerrys strategi, og opsagde aftalen om afskaffelse af plutonium, der kan anvendes i våben, samt bekendtgjorde deployeringen af missilforsvarssystemerne S-300 og S-400 til Syrien. Situationen taget i betragtning udgør kravet om oprettelse af flyveforbudszoner og såkaldte sikkerhedszoner langs den tyrkiske grænse, der naturligvis kun kan gennemføres med militære midler, en direkte hensigtserklæring om en konfrontation med Rusland.

Talsmanden for det russiske Forsvarsministerium, Igor Konasjenkov, advarede alle dem, der legede med tanken om direkte militære operationer mod den syriske hær, om, at S-300- og S-400-missilforsvarssystemerne havde nogle overraskelser til dem og advarede mod den illusion, at de skulle kunne indsætte *stealth*-fly. Den russiske viceudenrigsminister Sergej Ryabkov kommenterede Washingtons udmelding om at indstille alt samarbejde med russerne om Syrien med, at beslutningstagerne i USA ikke lod sig lede af

kølige overvejelser, men af følelser, og sagde: »På baggrund af det dybe, følelsesmæssige sammenbrud, vi kan iagttage, kan de træffe en hvilken som helst beslutning.«

Man kan med god samvittighed gå ud fra, at beslutningstagerne bag kulisserne i USA heller ikke mht. det transatlantiske finanssystems tilstand lader sig lede af kølige overvejelser. For, hvis dette var tilfældet, så ville de indrømme det neoliberale, monetaristiske systems bankerot og gå i gang med en omgående reorganisering af dette på basis af en global Glass/Steagall-bankopdeling. I stedet forsøgte IMF og Verdensbanken, ved deres halvårslige møde i Washington, at videreføre deres mislykkede politik og fremførte det hårrejsende argument, at det er opkomsten af alle de populistiske protestbevægelser mod deres politik, der er ansvarlig for krisen, hvilket er lige så absurd som kravet om, at Kina og Indien skal indstille deres kreditudstedelser. IMF kritiserer lige præcis verdensøkonomiens eneste to vækstmotorer!

I private samtaler mellem nogle af deltagerne på mødet herskede der derimod åbenlys forfærdelse over den kendsgerning, at hele det europæiske og amerikanske banksystem ikke blot er håbløst bankerot, men at dets kriminelle karakter desuden havde medført noget, der er dødbringende for finanssektoren, nemlig en total tillidskrise. Det uudtalte problem var og forbliver fortsat Deutsche Bank med dens eksponering til derivater til 42 billioner euro – et beløb, der er omkring tolv gange så stort som hele den tyske økonomis årlige bruttonationalprodukt! Og alle de banker, der angiveligt skulle være for store til, at man kan lade dem gå ned, er modparter i Deutsche Banks derivatkontrakter og kunne blive revet ned i afgrunden sammen med den. *New York Times* klagede, at Deutsche Bank kunne vise sig at blive den nye Lehman Brothers og citerede Harvard-professoren Hal Scott, der sagde, at han håbede, der fandtes en global strategi for denne kendsgerning – for intet mindre end dette ville være i stand til at løse problemet.

For at afvende den nedsmeltning af det transatlantiske

finanssystem, der står umiddelbart for døren i oktober eller allersenest november, og som ville føre til et globalt kaos og bringe krigsfaren op på kogepunktet, er der hidtil kun fremsat ét eneste anvendeligt forslag: En omgående, koordineret indførelse af de **Fire Love**, som Lyndon LaRouche allerede den 18. juni, 2014, foreslog:

* **For det første:** Den omgående genindførelse af Glass/Stegall-bankopdelingsystemet, og vel at mærke i den totalt uforandrede form, som Franklin D. Roosevelt satte i kraft i 1933. Dette ville i praksis betyde afskrivning af langt den største del af den ubetalelige gæld og de udestående derivatkontrakter.

* **For det andet:** Der må, i hver eneste stat, oprettes et nationalt banksystem i traditionen efter Alexander Hamilton, og som erstatter kreditgivningen fra angiveligt uafhængige centralbanker til gunst for spekulanter, gennem det eksempel, som Hamilton skabte, og som blev anvendt af Lincoln, Franklin Roosevelt, såvel som også af den tyske Kreditanstalt for Genopbygning (*Kreditanstalt für Wiederaufbau*), til at genopbygge Tyskland (efter Anden Verdenskrig, -red.).

* **For det tredje:** Der må skabes et internationalt kreditsystem, hvis opgave er at øge produktiviteten i realøkonomien og befolkningens levestandard i alle nationer, hvilket kan finde sted gennem fremme af videnskabeligt og teknologisk fremskridt og en reel forøgelse af energigennemstrømningstætheden i produktionsprocessen.

* **Og for det fjerde:** Videnskab som drivkraft for økonomien, som kan opnås gennem et forceret program for at beherske og anvende kernefusionsteknologi, såvel som gennem et internationalt samarbejde om rumfart.

Det kommer ikke som nogen overraskelse, at tilskyndelsen til en sådan reorganisering af finanssystemet ikke kommer fra USA eller Europa. Det, der kommer nærmest til LaRouches forslag, blev derimod fremlagt af Kina på det seneste G20-topmøde i Hangzhou, hvor de her foreslog en ny, global finansarkitektur og en nyorientering af verdensøkonomien på grundlag af innovation og vækst. Man kan således gå ud fra, at disse

forslag vil blive genstand for nye initiativer på BRIKS-staternes årlige konference, i år i Goa, Indien, midt i oktober. Betydningen af de banker, som er blevet skabt af Kina og BRIKS-landene, såsom Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), Den nye Udviklingsbank (NDB; 'BRIKS-banken'), Silkevejsfonden, den Maritime Silkevejsfond, såvel som Valutareservefonden (BRIKS' Contingency Reserve Arrangements), vil vokse.

Med hensyn til USA, så har LaRouche krævet, at den amerikanske Kongres omgående vender tilbage fra valgkampen (i de enkelte medlemmers egne valgdistrikter, -red.) til Washington, for omgående at vedtage Glass/Steagall-loven. Dette er, i betragtning af Wall Streets skarpe modstand mod denne lov, ganske vist ingen nem opgave, men Wall Streets magt er skrumpet voldsomt på grund af befolkningens vrede over den kriminelle karakter af mange af disse banker, som ikke mindst pga. de voksende bøder for deres bedragerier er ved at gå bankerot. Salg af giftige værdipapirer til godtroende kunder, manipulation med LIBOR-rentesatsen, oprettelse af millioner af falske konti, forfalskede regnskaber, pengehvidvask osv. - listen er alenlang.

I Amerika har LaRouche-bevægelsens udbredte mobilisering, sammen med familierne til ofrene for 11. september, førstehjælpsfolk, brandmænd og andre institutioner, ført til den banebrydende succes med Kongressens afstemning, hvor præsident Obamas veto mod JASTA-loven blev underkendt. Til denne succes kommer yderligere de mere end to hundrede organisationer, der har til hensigt at gøre kongresmedlemmernes og senatorernes holdning til Glass-Steagall til det afgørende kriterium for at vælge dem til november, og som nu vil konfrontere kongresmedlemmerne med deres ansvar i disses egne valgkredse.

Vi må, gennem en bred mobilisering af befolkningen, også tvinge parlamenterne i Europa til omgående at afslutte kasinoøkonomien ved at indføre en Glass/Steagall-bankopdeling, sætte en ny kurs for den økonomiske politik i overensstemmelse

med LaRouches Fire Love og, sammen med Kina og Rusland og et forhåbentligt, gennem Glass-Steagall, reorganiseret Amerika, genopbygge de lande, der er blevet ødelagt af meningsløse og barbariske krige. Opbygningen af Den nye Silkevej til at strække sig ind i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, samt Afrika, er her ikke blot den eneste humane løsning på flygtningekrisen, men også et spørgsmål om Europas moralske overlevelse.

Krigsfaren kan kun overvindes, hvis vi i stedet for den geopolitiske konfrontation indfører et helt nyt paradigme for internationalt samarbejde omkring menneskehedens fælles mål.